

Josan Hatero

İllüstrasyonlar: Inma Almansa

NICO'NUN SAVAŞI

edebé
ÇOCUK
EDEBİYATI
ÖDÜLÜ

Etkinlik
Kitapçıklı

GENÇ
TİMİS

Üçüncü Bölüm

Nico annesiyle Minerva'nın ona köyün çıkışına kadar eşlik etmesini istemedi. Onları bu kadar endişeli ve üzgün görmek sinirlerini bozmuştu.

Çavuşun yanında yürüyordu, diğer iki asker ise hemen arkalarından geliyordu. Kimse onunla konuşmuyordu.

Bir süre sonra acıktığını hissetti. Hiç duraksamadan çantasından annesinin onun için aceleyle hazırladığı üç adet peynirli domatesli sandviçten birini çıkardı. Ayrıca yanında bir paket bisküvi, iki kırmızı elma, birkaç yedek kıyafet, bir kurşun kalem, boş bir defter ve pulu önceden üzerine yapıştırılmış bir zarf vardı. Bu son üç eşya Minerva'nın fikriydi. Arkadaşı şimdiye kadar hiç mektup almamıştı ve kışlaya vardığında kendisine yazmasını istemişti.

Çavuş, rengi sarıya dönmüş olan haritayı elinden bırakmıyor, arada bir ona göz atıyordu. Bir yol ayırımına geldiklerinde, tepeye doğru çıkan patikayı seçti.

“İstasyona giden yol bu değil,” dedi Nico.

Çavuş hiç oralı olmadı. Anlaşılan konuşmaktan pek hazzetmiyordu.

“Başka bir yoklama kaçağını daha arıyoruz,” diye fısıldadı askerlerden biri.

Nico itiraz etmek için ağzını açtı: annesinin de belirttiği gibi, onun durumu idari bir hatadan ibaretti. Ama asker, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti.

Tepenin öte tarafında geniş bir çayırılık ve ortasında tek katlı dikdörtgen bir ev, bir ahır ve içinde birkaç tavuğun koşuşturduğu bir kümes vardı. Güneşte kurumakta olan bir çamaşır ipi asılıydı.

Üç koyun, yaklaşık beş metre boyundaki tek meşe ağacının gölgesine serilmişti.

Geldiklerini gören benekli bir köpek havlamaya başladı.

Evin içinden kapı kadar geniş, gür siyah sakallı bir adam çıktı. Önce askerlere, sonra sağa sola baktı ve ardından evin içine doğru bir şeyler söyledi. Nico adamın koşmaya başlayacağını düşündü. Ve tam da öyle oldu.

“Dur!” diye bağırdı çavuş.

İki asker, kaçan adamın peşinden koşmaya başladı.

Çavuş tabancasını çıkardı.

Bunu gören Nico bağırarak istedi, ama yapamadı.

Çavuş havaya ateş etti.

Nico daha önce hiç bu kadar yakın bir mesafeden patlayan bir silahın sesini duymamıştı. Adeta onu sersemleten, dengesini kaybettiren ve korkudan kollarındaki tüyleri diken diken eden bir kükreme gibiydi.

Kaçan adam olduğu yerde durdu, adeta donakaldı.

İki asker de öyle.

Buna karşılık koyunlar, hızlı ve tedirgin bir şekilde oradan uzaklaştılar. Duyulan tek şey havlamaya devam eden köpeğin sesiydi.

Nico kaygılı gözlerle gökyüzüne doğru baktı: mermi yukarı çıktığına göre, düşmesi de çok uzun sürmemeliydi.

“Arturo Grubber, ordu seni göreve çağırıyor,” diye duyurdu çavuş, tabancısını elinden bırakmadan.

Adam başı öne eğik bir şekilde, yavaşça arkasına doğru döndü. Evin kapısında kucağında bir bebeği olan bir kadın ve onun bacağına sıkıca sarılmış, üç-dört yaşlarında bir kız çocuğu belirdi.

Askerler sanki kaçış yollarını kesmek istercesine adama her iki taraftan yaklaşmaya başladılar. Nico ise adamın artık şansını daha fazla zorlamak istemediğini tahmin ediyordu.

“Onu götüremezsiniz,” diye yalvardı kadın çavuşa.

“Tıpkı benim ve bu iki askerin de olduğu gibi, onun da bir takım görevleri ve vazifeleri var,” dedi çavuş.

Ülkesi için savaşmalı.

“Ülkesi için ölmek? Bu mudur bir erkeğin görevi?”

Çavuş cevap vermedi.

Kadın kucağındaki bebeği bırakmadan askere doğru yaklaştı.

“Lütfen beni dinleyin. Kocam cephede hiçbir fark yaratmayacak. Oradaki binlerce adama birisi daha eklenecek sadece. Kocam orduya katıldı diye ne savaş kazanılacak ne de kaybedilecek. Arturo burada toprağı işliyor, hayvanlara bakıyor ve haftada bir kez süt, sebze, yumurta, kışları da yün satıyor. Tüm bunlar ülkesine hiç bilmediği, tanımadığı yabancı bir yere öldürülmek üzere götürülmekten çok daha fazla fayda sağlıyor.”

Sesi yumuşak ve sakindi. Daha önceden üzerinde defalarca düşündüğü bir konuşmayı tekrarlıyor gibiydi.

“Lütfen, çocuklarımın hatırına, size yalvarıyorum. Bu seferlik görmezden gelemey misiniz? Onu bulamadığınızı, burada olmadığını söyleyin.”

“Hanımefendi, ben yalnızca bana verilen emirleri yerine getiriyorum.”

Kadın çavuşa bir adım daha yaklaştı.

“Söyleyin bana, kocamı götürürseniz, bu ülke iki çocuğuma ve çiftliğe nasıl bakmamı bekliyor? Bizimle kim ilgilenecek? Siz mi?”

Boynuna dolanmış olan bebeği bıraktı ve onu çavuşa doğru uzatıyor gibi yaptı. Çavuş, sanki karşısında tehlikeli bir hayvan varmış gibi bir adım geriye çekildi.

“Eğer bizimle gelmeyi reddederse onu tutuklamak zorunda kalırız, askeri mahkemeye çıkarılır ve idam cezasıyla yargılanır. Cephede hayatta kalma şansı daha yüksek.”

“Her halükârda onu elimden alıyorsunuz, belki de sonsuza dek,” diye yakındı kadın.

“Arturo Grubber, ailenle vedalaş. Artık gitmemiz gerek. Trene yetişmeliyiz.

Tüm bu süre boyunca çiftçi dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak sessizliğini korumuştı.

Oradan ayrılmadan önce Nico defterinden bir sayfaya adresini yazdı, kâğıdı koparıp kadına doğru uzattı:

“Annem burada yaşıyor. Onu ziyaret etmekten çekinmeyin. Size her konuda elinden geldiği kadar yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır.”

Çiftçi kadın kâğıda kısaca bir göz attı, başını sallayarak aldı ve tekrar kocasına doğru döndü.

“Arturo, yaşamak zorundasın. Gerekirse saklan, varsın sana korkak desinler. Bana geri dönmelisin aşkım. Bize geri dönmelisin.”

Bu son cümleler uzun bir süre daha havada asılı kaldı. Çiftlik gözden kaybolduktan sonra bile Nico’nun kafasında yankılanmaya devam ettiler.

